

[Peter Larsen.]

imod en naturlig fortsættelse og er et modstykke til regeringsforslagene, der vil betyde en fastlåsning af udviklingen.

Venstre ønsker ingen uniformering af landbrugets enheder. Vi er ikke ude på gennem lovgivningen at tvinge til nedlægning eller sammenlægning. Vore tanker bygger alene på frivillighed, frivillighed med hensyn til for de mindre ejendomme at få landbrugsforpligtelsen hævet, når ejeren ønsker det, frivillighed for den enkelte landbruger til i videst mulig udstrækning selv at afgøre, hvad der er bedst netop for hans bedrift. Vi finder, at det er helt urimeligt og vil virke alt for tungt og generende for erhvervet, at alle de mange detaljer, der daglig opstår, skal godkendes her i København.

Det er ikke restriktioner, påbud og indgreb, landbruget har brug for i dag. Der er vanskeligheder nok endda. Og det er ret afgørende, at man igennem en jordreform bidrager til, at landbruget kan leve som et selvhjulpet erhverv. Det er heller ikke en altomfattende overadministration, der bør tilstræbes, tværtimod. Men det er helt klart, at en sådan administration vil blive resultatet af regeringens forslag, og det er vel den egentlige begrundelse for at gennemføre lovene nu, selv om de først skal have virkning fra 1. december 1963.

Man har jo fremhævet i udvalget, at der skal tid til at bygge den nye administration op. Heri ligger en erklæring om at man forventer, at denne vil blive ret omfattende.

Det vil af disse bemærkninger fremgå, at venstre ikke kan stemme hverken for ændringsforslagene eller for lovforslagene i deres helhed. Vi betragter disse på mange måder som skadelige og mener, at de vil være et alvorligt tilbageskridt i en tid, hvor man har brug for en smidig jordlovgivning. Det er samtidig beklageligt, at regeringen igennem sin hidtidige holdning i denne sag bryder den tradition, der indtil nu har rådet vedrørende jordlovgivningen, og som har betydet, at alle tidligere større jordre-

former har været vedtaget i folketinget med bred tilslutning.

Fremtiden vil vise og afsløre det som et alvorligt fejlgreb, og eftertiden vil dømme hårdt, hvis man undlader at gøre det rigtige, medens det endnu er tid.

Niels Eriksen: Jeg skal gøre nogle bemærkninger om statshusmandslovsforslaget, men forinden vil jeg gerne sige lidt om udvalgsarbejdet i al almindelighed.

Hovedbegrundelsen for fremsættelsen af de jordlovsforslag, som vi behandler, er jo at sikre dansk jord på danske hænder, når vi bliver medlem af fællesmarkedet. Jeg tror, at alle i det høje ting vil være med til over en lovgivning i stærkest mulig grad at sikre dansk jord for danskere. Tilsvarende nationale bestræbelser arbejdes der med i en række andre lande, og vi har i udvalget — og for resten tidligere i landbokommissionen — fået forelagt et betydeligt materiale herom. Disse oplysninger viser, at man i andre lande mener at kunne gardere sig uden at gøre noget så rigoristisk som at give staten forkøbsret til al jord, der kommer i handelen. Fra mit partis side har vi i udvalget argumenteret ud fra disse oplysninger og ønsket tid til grundige undersøgelser, og der er vel desværre tid nok, men al vor argumentation er prellet af på regeringspartierne. Man vil have gennemført den fulde forkøbsret. At man har hævet bundgrænsen fra 6.000 m² til 1 ha har ingen betydning i denne forbindelse. Vi må derfor slå fast, at det er jordpolitiske formål, der er afgørende for regeringspartiernes stillingtagen.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen var i onsdags under landbrugsdebatten inde på organisationernes tilsidesættelse. Hvad siger formanden for den socialdemokratiske folketingsgruppe til tilsidesættelsen af den store landbokommission af 1960, hvor der dog i fjor blev stort set enighed om en jordlovgivning, der også blev gennemført i det høje folketing? Denne kommission har overhovedet ikke været indkaldt til behandling